

בבית הדין הצבאי המחוזי

במחוז שיפוטי דרום

בפני:

סא"ל מאיר ויגיסר - אב"ד
רס"ן רעות יוסף - שופטת
סרן אור חן - שופט

(ע"י ב"כ, רס"ן גל באומהקר; סגן ליאור רוזנשטרך)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד שמואל סף)

ח/XXX סמ"ר ת' ל'

הכרעת - דין

1. האם ביצע הנאשם, שהיה מפקד כיתה בטירונות נח"ל, סדרת מעשים מגונים בפקודיו הטירונים, או שמא מדובר בקנוניה שנרקמה נגדו על מנת להעבירו מתפקידו? זוהי השאלה המרכזית העומדת לפנינו להכרעה.

השתלשלות האירועים וכתב האישום

2. רב"ט א' ב' ורב"ט א' ש' התגייסו לשירות ביום א', תאריך 12/3/2017. עם גיוסם, הם נשלחו ל"טרום טירונות", שהיא תכנית להכרת הצבא שנמשכה שבועיים, ולאחר מכן, בתאריך 26/3/2017 לערך, החלו בטירונות בבא"ח XXX. השניים שובצו במחלקה 2, שמפקדה היה סגן וולפלד. הנאשם שרת כמפקד כיתה ב'2, שהיא כיתתו של רב"ט א' ב' (שהיה טוראי באותה העת). רב"ט א' ש' שובץ בכיתה 2א' (במחלקה היו 3 כיתות), אך במשבצות מסוימות של לוח הזמנים, לנאשם ולמפקדי הכיתות האחרים הייתה אחריות פיקודית על כל המחלקה. האירועים נושא כתב האישום התרחשו בחודש הראשון או השני לטירונות. בתאריך 25/4/2017, התלונן רב"ט א' ב' על המעשים בפני הממונה על היוה"ל"ם ביחידתו. רב"ט ע' י', גם הוא טירון בכיתה של הנאשם, ליווה אותו אל הממונה, אך ביקש שלא להתלונן. בעקבותיהם, התלונן

גם א' ש' בפני מפקד המחלקה. בתאריך 15/5/2017, הושעה הנאשם מתפקידו, ובמקביל נפתחה חקירת מצ"ח, שבסיומה הוגש נגד הנאשם כתב האישום.

3. כתב האישום מייחס לנאשם **חמש עבירות של מעשה מגונה**, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בפרט האישום השישי מואשם הנאשם בעבירה של **התנהגות שאינה הולמת**, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, בגין ביצוע המעשים המפורטים בפרטי האישום הראשון עד החמישי, בהיותו מפקד כיתת טירונים בדרגת סמ"ר, ומשום שהמעשים אינם הולמים את דרגתו ומעמדו בצבא.

4. הנאשם אינו חולק על הימצאותם של המתלוננים (א' ב' וא' ש') עמו באותם מקומות ובאותם זמנים. המחלוקת מתמקדת בשאלת התרחשות החלקים של אותם המעשים, שבהם מיוחסת לנאשם תקיפה מינית, כפי שנפרט להלן.

5. כבר עתה נבהיר, כי **מצאנו לנכון להרשיע את הנאשם בכל כתב האישום שהוגש נגדו, למעט בפרט האישום השני, שממנו מזוכה הנאשם מחמת הספק וברוב דעות.**

6. נפתח בסקירה קצרה של העדויות שנשמעו והראיות שהוגשו ולאחר מכן נתייחס לאירועים המפורטים בפרטי האישום בהרחבה וננתח את הראיות הנוגעות לכל אחד מהם. לבסוף, נדון בתיאורית הקשר שהעלה הנאשם ונסביר מדוע לא נוכל לקבלה. נדון גם בטענות ההגנה הנוספות ולבסוף ניישם את הדין על העובדות.

סקירת הראיות

7. נוכח גדר המחלוקת, נשמעו במסגרת פרשת התביעה **כל עדי התביעה**: הטירונים שאזכרנו לעיל - רב"ט א' ב', רב"ט א' ש' ורב"ט ע' י'; רס"ן סבלסקי - שלישת הבא"ח וממונת היוה"ל"ם היחידתית; סגן וולפלד - המ"מ; סמ"ר דרוקר - סמל המחלקה; רב"ט ג' - טירון בכיתתו של הנאשם; וסמל שטרית - חוקרת המצ"ח אשר חקרה את האירועים.

8. **ראיות התביעה שהוגשו הן**: הודעתו של א' ש' במצ"ח (ת/1); אמרת הנאשם מיום 28/5/2017 (ת/2); זכ"ד מהלך חקירת הנאשם מיום 28/05/2017 (ת/3); אמרת הנאשם מיום 28/6/2017 ושני שרטוטים נלווים אליה (ת/4א-ת/4ג'); זכ"ד מהלך חקירת הנאשם מיום 28/6/2017 (ת/5); זכ"ד השתלשלות עניינים מיום 5/7/2017 (ת/6); אמרת הנאשם מיום 06/7/2017 (ת/7); זכ"ד שיחת טלפון מיום 11/7/2017 (ת/8); ודיווח על אירוע פגיעה על רקע מיני (ת/9).

9. **בפרשת ההגנה**, העיד, תחילה, הנאשם ואחריו העידו סא"ל כצלסון - מג"ד הבא"ח; רב"ט עובדיה - טירון בכיתתו של הנאשם; סמ"ר ארליכמן - מפקד הכיתה המקבילה וסרן אברההים המ"פ. **מטעם ההגנה, הוגשו 4 צילומים של המטווה**

(ס/א1-ס/ד1); הודעה בדבר רשימה של מבקשי רשיונות (ס/2); שרטוט שערך רב"ט ג' (ס/3); הודעתו של סגן וולפלד (ס/4); צילום של רב"ט א' ב' (ס/5). סיכום ראיון שערך המ"פ עם רב"ט א' ב' (ס/6).

דיון והכרעה

10. כתב האישום מפרט **חמישה** אירועים שונים, שעליהם התלוננו רב"ט א' ב' ורב"ט א' ש'. במאמר מוסגר, נציין כי בכיתתו של הנאשם היו כשמונה חיילים לאחר שנחשפה בפנינו תמונת האירועים המלאה הבנו כי במסגרת הטירונות, שעסקה בעיקר בהקניית משמעת ובהכשרת הטירונים, הכיתה נדרשה לעמוד במסדרי בוקר וערב וכן במסדרי ציוד, ואף עברה סדרה של הכשרות שונות, לרבות מסעות ומטווחים. לוח הזמנים לא נפרס בפנינו באופן מדויק, משום שהעדים לא עקבו אחרי התאריכים במהלך הטירונות. ארבעת פרטי האישום הראשונים מתייחסים לאירועים שאותם פירט א' ב', והם יכוננו בהתאמה: אירוע המטווח, אירוע מסדר הבוקר, אירוע מסדר הציוד ואירוע הצלייה. פרט האישום החמישי מתייחס, למעשה, למספר אירועים, שפורטו בתלונתו של א' ש' והם יכוננו האירועים הנוספים. להלן, נתייחס לכל אחד מפרטי האישום, נבחן את הראיות שמבססות אותו ונבהיר מדוע מצאנו לנכון לתת אמון בגרסת המתלוננים. תוך כדי הניתוח של האירועים, נעסוק בטענות הצדדים.

אירוע המטווח

11. רב"ט א' ב' הוא נפגע העבירה המרכזי ומתוך עדותו אפשר לשרטט ציר זמנים והתרחשויות. "**אירוע המטווח**", כפי שנכנה אותו מעתה למען הנוחות, הוא האירוע הראשון בציר הזמנים. הוא התרחש בתאריך 5/4/2017, יום רביעי, בשבוע השני של הטירונות, לאחר "מסע 4" והוא מפורט בפרט האישום הראשון. אין חולק, כי רב"ט א' ב' עמד בסמוך למטווח והתלונן על כאבים בברכו. בתגובה, הציע לו הנאשם להיכנס עמו לשטח המקורה של המטווח ושם בחן את הברך באמצעות מגע ומישוש. המשכה של ההתרחשות הוא השנוי במחלוקת. על פי כתב האישום, הנאשם ביקש מא' ב' להתכופף, ולאחר שא' ב' התכופף, נעמד הנאשם מאחוריו, ונצמד אל ישבנו עם איבר מינו, ללא הסכמתו. הנאשם ביקש מא' ב' לחזור על תנועת הכיפוף כשלוש פעמים נוספות, כשהוא עדיין עומד צמוד אל ישבנו עם איבר מינו. א' ב' עשה כבקשתו ותנועת הכיפוף יצרה חיכוך של איבר מינו של הנאשם ברב"ט א' ב'.

12. רב"ט א' ב' העיד בפנינו ותיאר את האירוע באופן הבא:

"האירוע הראשון היה לי מכה בברך שמאל, קיבלתי מכה בזמן שהקמנו צלייה, היינו ב-ח' מחוץ למטווחים, יש מבנה של המטווחים, יש כניסה

ראשית ובחוץ הייתה ה-ח' שלנו. המפקד ת' קרא לי לבפנים במטרה לבדוק את הברך, מה שלומה, אם עדיין כואב לי, איפה אני נמצא כביכול. נכנסתי לבפנים, הגענו לצד ימין של המטווחים ששם אין כל כך שדה ראייה רק אם מישהו נכנס למטווח. אתה נכנס בדלת ופונה ימינה ושם יש שולחן שאפשר לשים עליו ציוד. לאחר מכן, המפקד ת' התחיל לגעת לי בברך, לשאול אם כואב לי, עניתי שכן אבל הם נסבלים. לאחר מכן ביקש שאתכופף ב90 מעלות כדי לבדוק את הברך. לאחר שהתכופתי ב90 מעלות הוא הגיע מאחורי, נגע לי בברך, הצמיד את אבר מינו לאזור הישבן שלי והתחיל בחיכוכים" (מתוך עדותו, ע' 6' ש' 13-6).

"באותו רגע התגייסתי והייתי בטוח שזה לא קורה, שאין מצב שזה קורה, שמעתי שזה קורה בצה"ל לא חשבתי שזה יקרה לי. **קפאתי במקום**, רציני להאמין שזה לא ככה בגלל זה לא דיווחתי. לאחר הפעם השנייה הבנתי שזה לא מקריות, שיש פה סיבה וניגשתי למ"מ שלי" (שם, ש' 25-27)

"החיכוכים זה קרה מספר פעמים של איבר מינו לישבן שלי כדי שיווצר חיכוך כביכול" (שם, ש' 33)

13. נכון יהיה להבהיר כבר עתה, כי **עדותו של רב"ט א' ב' הותירה רושם מהימן**. הוא העיד ברצף, בנחת ובקור רוח, בביטחון עצמי, באופן שוטף וקוהרנטי, מבלי לגמגם או להתלבט ותוך שהוא מישיר מבטו. תשובותיו היו מידידות, חדות, וממוקדות בעניין והוא לא התחמק גם מהשאלות הלא פשוטות שהופנו כלפיו. עם זאת, ברור היה, כי מעמד מתן העדות לא היה נוח עבורו ונראה כי הוא חש נבוך.

14. א' ב' הודה כי הנאשם היה מפקד טוב, והתרשמנו כי לא ביקש להשחיר את פניו של הנאשם. גרסתו של א' ב' היא, איפוא, מפורטת ומדויקת, היא עומדת במבחני השכל הישר ועולים ממנה סימני האמת. התביעה הצביעה על כך שההגנה לא ביקשה להגיש את הודעתו של א' ב' במשטרה כדי להשוות בין הגרסאות השונות, דבר המקים, לשיטתה, חזקה כי עדותו בבית הדין תואמת את עדותו במשטרה.

15. ועוד יש לציין, כי עדותו של רב"ט א' ב' איננה עומדת בפני עצמה. לצידה, מצויות ראיות מחזקות ממקורות חיצוניים שונים, כפי שנפרט בהמשך. רב"ט גבאי העיד כי רב"ט א' ב' **"יצא עצבני, היה מתוסכל כזה אז שאלנו אותו ואז הוא סיפר לנו"** (ע' 17, ש' 6-7 לעדותו). רב"ט ע' י', גם הוא טירון בכיתה של הנאשם, העיד גם הוא שא' ב' סיפר לו על האירוע לאחר התרחשותו.

16. לטענת הנאשם, כאשר שמע מא' ב' כי ברכו כואבת, הוא ביקש לעודד אותו, תוך הפגנת הזדהות והבנה למצבו. הנאשם סיפר כי גם הוא סבל מבעיה דומה בברכו במהלך השירות הצבאי ולכן ידע לבדוק את הברך באמצעות נגיעה ומישוש האזור הפגוע. כשנשאל באמרתו השלישית בחקירה (ת/7), על בדיקות הברך שערך לרב"ט א' ב' ולרב"ט ע' י', הרחיב הנאשם את ההסבר בעניין זה: "הם אמרו לי שכואבת

להם הברך, הם רצו שאסתכל, ורציתי להעלות להם את המורל, וכמובן שלחתי את שניהם לחופ"ל" (עמ' 7, ש' 19-20).

האם הנאשם בודד את רב"ט א' ב'?

17. באמרתו הראשונה, מיום 28/05/2017 טען הנאשם: "אף פעם לא בודדתי אף חייל, תמיד קבוצה של חיילים או מפקדים ראו את מה שעשיתי" (ע' 2, ש' 17-18). בעדותו, אישר זאת (ע' 15, ש' 26-27).

18. פועל יוצא, הוא ששאלת קו הראיה בין הטירונים, ששהו מחוץ למטווח, לבין הנאשם ורב"ט א' ב', ששהו בתוך המטווח, הפכה לבעלת חשיבות לצורך ההכרעה. מדוע שהנאשם יקרא לא' ב' למקום מבודד כדי לבצע את הבדיקה, אם מדובר בבדיקה תמימה ופשוטה? על כן, ניסתה ההגנה להוכיח כי שטח המטווח המקורה אינו מבודד וטענה כי קיים קו ראייה בין הנקודה שבה התרחש האירוע לבין המקום שבו שהו הטירונים מחוץ למטווח. ואולם, העדויות האובייקטיביות האחרות הוכיחו כי האירוע התרחש במקום מבודד.

19. א' ב' הבהיר, כי באותה העת נכחו רק שניהם במטווח וכי לא היה קו ראייה בינם לבין שאר החיילים שעמדו מחוץ למטווח.

20. בעניין זה, הסביר גם ע' י', כי לנמצאים מחוץ למטווח לא הייתה "זווית ראייה" כדי לראות את הנאשם וא' ב' שהיו בתוך השטח המקורה של המטווח (ע' 2, ש' 21 לעדותו).

21. עדותו של רב"ט גבאי, טירון בכיתתו של הנאשם, הייתה דומה וגם הוא מסר כי אפשר לראות חלק קטן מאוד מהמטווח ואף הבהיר שלא ראה את הנאשם ואת א' ב' כשהם נכנסו אל המטווח (ע' 18, ש' 12-2 לעדותו).

22. לאחר זאת, עיינו בתצלומים שהוגשו על ידי ההגנה וסומנו ס'1-א'ד' והתרשמנו, כי בעוד שטח מצומצם בלבד המצוי בפתח המטווח נגלה לעיני המצויים מחוץ למטווח, מרבית השטח המקורה של המטווח מצוי מחוץ לשדה הראייה שלהם.

23. יתר על כן, הנאשם עצמו לא טען כי האירוע התרחש בכניסה למטווח. כשהוא נשאל באמרתו השנייה (ת/4א) היכן התרחש האירוע, השיב כי "מצד ימין של הכניסה למטווח אם אני לא טועה" (ע' 2, ש' 28).

24. בעדותו, ניסה הנאשם להסביר מדוע היה צורך להרחיק את א' ב' משאר חיילי הכיתה לצורך בדיקת הברך. ואולם, הסבריו של הנאשם בעניין זה, לא היו מניחים את הדעת. טענתו כי ערך את הבדיקה בשטח המטווח המקורה, כדי לשמור הציוד מפני גניבה של בדואים (ע' 16, ש' 6-12), אינה משכנעת. מובן, כי לנאשם אין ניסיון רפואי ואין סיבה מקצועית לכך שהחליט לבצע בדיקה רפואית.

25. נמצאנו למדים, כי הנאשם אכן פעל להרחיק ולבודד את רב"ט א' ב' משאר חיילי הכיתה וביצע את הבדיקה בשטח המטווח, בנקודה שאין ממנה קשר עין עם שאר החיילים.

אירוע מסדר הבוקר

26. האירוע המתואר בפרט האישום השני ואשר נתייחס אליו להלן כאל "אירוע מסדר הבוקר" התרחש, לפי הנטען בכתב האישום, מספר ימים לאחר אירוע המטווח. הנאשם ערך "מסדר בוקר" לכיתת הטירונים ובחר ברב"ט א' ב' להתלוות אליו לחדרי המגורים של הכיתה בעת המסדר. לאחר שנכנסו השניים לחדר המגורים ושהו שם לבדם, הורה הנאשם לרב"ט א' ב' לבדוק אם יש לכלוך מתחת לאחת המיטות בחדר. המשך התיאור העובדתי בכתב האישום מצוי במחלוקת; כאשר רב"ט א' ב' התכופף, נעמד הנאשם מאחוריו והצמיד את איבר מינו לישבנו, ללא הסכמתו. רב"ט א' ב' נעמד מיד.

27. רב"ט א' ב' סיפר בעדותו:

"עמדנו מחוץ לחדר ב-ח' בשעות הבוקר למפקד ת' כדי שיגיד לנו אם המסדרים עומדים או שצריך לשפר, לתקן, לנקות לאחר מכן הוא מגיע ל-ח', נכנס לתוך החדר, מסתכל, מתבונן. לאחר מכן יוצא החוצה וקורא לי למען לשפר את מסדרי הבוקר. נכנסתי עם המפקד ת', התחלנו ללכת בערך מיטה שלישית או רביעית מימין הוא אמר לי תסתכל. הסתכלתי למטה וראיתי חתיכת טישו, הוא ביקש שאני ארים אותה, התכופפתי להרים אותה, באותה שניה הוא נצמד אלי מאחור למשך עשר שניות לא יותר מזה. קמתי בזריזות, לקחתי את הנייר איתי, המשכתי בניקיונות ויצאתי החוצה להמשך מסדר... אני מרגיש את איבר מינו מתחכך באזור האחורי של הישבן" (בעדותו, ע' 6 ש' 36 עד ע' 7 ש' 8).

28. רב"ט א' ב' הסביר כי לא הגיב וכי באותה העת היה לבד עם הנאשם בחדר. שאר חיילי הכיתה המתינו מחוץ לחדר מסודרים במסדר.

29. רב"ט עובדיה העיד כי שמע על האירוע מרב"ט א' ב', כשעה או שעתיים לאחר האירוע וכי א' ב' היה נראה **עצבני ובהלם** (ע' 7, ש' 21 לעדותו), וכך הוא תיאר את הדברים, שנאמרו מפיו של א' ב':

"והוא מספר לי על המקרה, כן אז היו מיטות, מתחת לכל מיטה תמיד בגלל שזה מדבר היה מלא אבק ומלא חול, הוא אמר לי שמע, הוא אמר לי להתכופף ולפתוח רגליים ולהסתכל מתחת למיטה ואז התכופפתי, העד מדגים בקיפול של הברכיים, ואז אחרי זה הוא אמר לי תתכופף בצורה של תשעים מעלות כדי להסתכל מתחת למיטה אם יש זבל או אבק... בשלב הזה המ"כ מתקרב ונצמד אליו מאחורה מאוד קרוב, זה מה שהוא סיפר לי וזהו לגבי המקרה הזה זה מה שאני זוכר" (בעדותו, ע' 5 ש' 30-36).

30. רב"ט ע' י' העיד בפנינו כי א' ב' סיפר לו על האירוע בהזדמנות הראשונה, כדקה או שתיים לאחר שהתרחש (עדותו, ע' 2, ש' 17-18). לפי תיאורו של ע' י', א' ב' סיפר לו כי הנאשם נצמד אליו מאחורה.

31. יובהר, כי כל השופטים נותנים **אמון מלא** בגרסתו של רב"ט א' ב'. עם זאת, שניים מהשופטים, סבורים כי מתעורר ספק האם נוצר אכן מגע כפי שתיאר אותו א' ב' או שמא, נוכח האירועים האחרים שאירעו **באופן דומה** והיו מובהקים מבחינת כוונותיו של הנאשם, סבר המתלונן א' ב' **בטעות** כי גם באירוע זה היה מגע המהווה מעשה מגונה. נוכח **אי-התאמות** שקיימות בדיווח של האירוע שמסר א' ב' לע' י' והתיאור עליו העיד בפנינו מתחזק הספק. **ייתכן שבאותו אירוע היה מגע קל, מקרי, שלא היווה מעשה מגונה**. ייתכן שהאירועים הטראומטיים האחרים הביאו את א' ב' לפרש גם את האירוע הזה כאירוע מיני, למרות שלא היה כך. בכל מקרה, מתעורר בליבם של שניים מהשופטים ספק שמא האירוע לא התרחש באופן שתואר על ידי א' ב' בפנינו וייתכן שמדובר במגע מקרי.

32. השופט השלישי סבור כי גם בהקשר זה לא נפלה טעות באופן שבו פרש רב"ט א' ב' את האירוע, וכי גם אם קיימת אי התאמה מסוימת בין התיאור של האירוע כפי שמסר אותו א' ב' לבין עדותו של עובדיה, יש לבכר את עדותו של רב"ט א' ב' ולהרשיע את הנאשם.

33. **בדעת רוב השופטים מזוכה אפוא הנאשם מפרט האישום השני.**

אירוע מסדר הציוד

34. האירוע **השלישי**, בפרט האישום הבא, יכונה אירוע **"מסדר הציוד"**. הוא התרחש בחדר המגורים, ביום 23/4/2017 לאחר שרב"ט א' ב' חזר מביתו. הנאשם נכנס אל החדר והורה לרב"ט א' ב' לרוקן את ציוד השטח שלו על אחת המיטות. עד כאן אין מחלוקת בין הצדדים, אך הנאשם חולק על המשך ההתרחשות המפורטת בכתב האישום. כמפורט שם, הנאשם נעמד מאחורי רב"ט א' ב' כאשר האחרון התכופף כדי להוציא את החפצים מתיקו והצמיד את איבר מינו לישבנו, ללא הסכמתו. בשלב מסוים, כשא' ב' סיים לסדר את הציוד, נכנסו לחדר שני חיילים אחרים והנאשם התרחק מרב"ט א' ב'. ואולם, לאחר שהאחרים עזבו את החדר, ביקש הנאשם מרב"ט א' ב' לשכב כשגבו על המיטה בטענה שהוא מעוניין לבדוק את ברכו. רב"ט א' ב' שכב על המיטה והנאשם נגע בברכו הימנית, תוך ששאל אם הוא חש כאב. רב"ט א' ב' השיב בחיוב. מיד לאחר מכן, החליק הנאשם את ידו לאורך צידה הפנימי של ירכו הימנית של רב"ט א' ב', ללא הסכמתו. בשלב מסוים, הבחין הנאשם כי כפתורי המכנסיים של רב"ט א' ב' פתוחים, ואחז בהם בידו, ללא הסכמת

רב"ט א' ב', והורה לו לסגור אותם. בשעה שעשה זאת איבר מינו של הנאשם היה זקור.

35. רב"ט א' ב' העיד כך :

"היה אירוע בחדר שלי, אני איחרתי למסדר ציוד, לאחר מכן ת' ביקש ממני ללכת לחדר לפרוש את הציוד שלי על המיטה כדי לראות שכל הציוד שלי מוכן לקראת ירידה לשטח. פרשתי על המיטה הכי שמאלית בטור השמאלי שהכי קרובה לקיר. סמל ת' ניגש אלי ואמר שאין מספיק מקום לשנינו כדי לבצע את המסדר ציוד, התחלתי להחזיר את כל הציוד לתיק, הוא ביקש שאני אעביר את המסדר ציוד כמה מיטות קדימה. התחלתי לפרוש את הציוד חזרה בהתכופפות, סמל ת' ניגש אלי מאחור במשך כמה שניות עד שסיימתי לסדר את המסדר. לאחר מכן הקריא לי את רשימת המסדר, בדקנו את כל הציוד, הכנסתי את הציוד לקיטבג, הוא שאל אותי מה שלום רגל שמאל שלי, עדיין חשתי בכאבים, הוא ביקש ממני לשכב על המיטה. הוא קודם כל נגע לי בברך, שאל אם כואב כדי לבדוק אם באמת יש בעיה מסוימת בברך וצריך עזרה טיפולית. לאחר מכן סמל ת' שם לב שהכפתורים במכנס שלי פתוחים. הוא תפס את הכפתורים באופן חזק למדי כך שהרגשתי שהוא תפס גם באבר מיני, הוא טלטל את הכפתורים וביקש ממני לסגור אותם. לאחר מכן, שמת לי לב שסמל ת', בגלל שהוא גבר זכר הרגשתי שהוא נהנה מהסיפור והוא שם את הנשק על אבר מינו כדי שלא יראו את הבליטה..."

הוא נגע בברך בצורה כזאת, מדגים לבית הדין. הוא עשה לי מסאז'ים כביכול (מעסה את הפיקה של ברך שמאל) ואז הרגשתי שהוא העלה את היד לאורך הירך הפנימית עד לאבר המין והוריד חזרה" (בעדותו, ע' 7 ש' 15-31).

ובהמשך הוסיף :

"במקרה נכנסו שני חיילים, אני לא זוכר במדויק אם זה היה לפני ששכבתי על המיטה או אחרי אך באותו הרגע שהם נכנסו סמ"ר ת' לי לקח כמה צעדים לאחור, כביכול שם לב שהוא עושה משהו לא נכון ופחד שיראו. לאחר שנכנסו שני החיילים הוא צעק עליהם מה אתם עושים בתוך הכיתה. סמ"ר ת' שאל מה הם עושים פה, הם ענו שהם צריכים ציוד, אני לא זוכר במדויק, שק"ש לירידה לשטח, הוא אמר להם לקחת מהר ולצאת מהכיתה" (בעדותו, ע' 8, ש' 1-5).

36. א' ב' הסביר כי הנאשם נצמד אליו באופן דומה לכל אחד מן האירועים האחרים :

"עם איבר מינו לכיוון הישבן שלי. זה היה כמה שניות מהירות שלאחריהם זזתי. לאחר מכן סיימתי את המסדר כמה שיותר מהר" (בעדותו, ש' 35-36).

37. א' ב' הוסיף כי למעט כניסתם ויציאתם של שני החיילים, בזמן האירוע נכחו רק הוא והנאשם בחדר. א' ב' הסביר כי פחד להגיב, כיוון שלא רצה להסתבך, ובמילותיו: "רציתי להגיע ללוחמה ולעשות את השירות שלי כמו שצריך ולא להתקע

על דברים כאלה. לא הגבתי, התלוננתי לקצינת יוה"ם ולמ"מ ולסמל המחלקה וזהו".

38. ע' י' העיד כי נכח בחדר בעת מסדר הציוד והתבקש לצאת מהחדר. על אף ניסיונות ההגנה להטיח בו את העובדה כי נכחו במקום רק חיילים עם הקלת ת"ש 2 וע' י' אינו נמנה עמם, עמד ע' י' על דעתו כי האירוע התרחש בשעות הערב (20:00) וכי היה נוכח (ראו בעדותו עמ' 2, ש' 22-38; עמ' 5, ש' 19 עד עמ' 6, ש' 8).

39. לעדותו של א' ב' קיימים חיזוקים חיצוניים רבים, אשר יפורטו בהמשך, היא משכנעת וברורה. היא משתלבת בסדר האירועים, ואין כל סיבה לפקפק בנכונותה.

אירוע הצלייה

40. ומכאן לאירוע הרביעי, שהתרחש לאחר האירוע הקודם, יום למחרת "מסע קליעה" שבו נחבל רב"ט א' ב' בקרסולו. האירוע התרחש ב"צלייה", בשעת המטווחים, כאשר הנאשם ביקש לשוחח עם רב"ט א' ב' על המסע ועל פציעתו בקרסול. בשעת שיחתם, לא שהו בצלייה חיילים נוספים. לבקשת הנאשם, שרצה לבדוק את קרסולו של רב"ט א' ב', התכופף האחרון והנאשם נעמד מאחוריו ונצמד אליו עם איבר מינו ללא הסכמתו. אירוע זה מוכחש לחלוטין על ידי הנאשם.

41. רב"ט א' ב' מסר:

"הוא ביקש לבדוק את הקרסול והסכמתי כי אמרתי טוב, זה יהיה דקה ואני ארוץ הביתה וזה כבר אחרי שהתלוננתי למ"מ בערך. לא זוכר במדויק את הזמנים. ת' ביקש ממני להתכופף, נגע לי בקרסול, כשאני הייתי ב-90 מעלות הוא ירד למטה ובדק לי את הקרסול, עיסויים, שאל אותי אם כואב ואמרתי לו שכן, ביקש שאדרוך על רגל אחת ולאחר מכן על הרגל השנייה. לאחר שהוא עיסה לי את הרגל הסתובב מאחוריי במשך כעשרים שניות לא יותר כי היו אנשים בתוך המטווח... חיכך את איבר מינו בישבני במשך כ-20 שניות... כבר זה לא המקרה הראשון, ידעתי שזה מה שיקרה... פחדתי להגיב באופן חמור ולקבל על זה כלא או סוג של ריתוק. לא ידעתי איך הצבא פועל, רק התגייסתי, לא ידעתי מה מותר לי ומה אסור ליי" (בעדותו, ע' 8, ש' 23-38; ההדגשה שלנו).

42. יש לציין, כי ע' י' מסר בעדותו, באופן דומה, אם כי בהקשר אחר של מסדר הציוד, כי הוא וא' ב' כבר ידעו מה הולך לקרות כאשר הנאשם נהג לבודד את אחד מהחיילים (בעדותו, עמ' 2, ש' 27).

43. באשר לאירוע זה, כמו בנוגע לאירוע מסדר הציוד, קיימים חיזוקים חיצוניים ממקורות שונים. דפוס הפעולה בכל האירועים הוא ברור - הנאשם מבודד את רב"ט א' ב' משאר החיילים בכיתה ואז מתחכך בו.

האירועים הנוספים

44. האירועים המפורטים בפרט האישום **החמישי**, מערבים את נפגע העבירה האחר, רב"ט א' ש'. כתב האישום אינו מפרט מועדים נקודתיים, אך מציין כי במספר הזדמנויות שונות, במועדים שאינם בידיעת התביעה, נגע הנאשם באיבר מינו של רב"ט א' ש', ללא הסכמתו. בשתיים מן ההזדמנויות, עשה כן במסגרת אחד משבועות הקליעה. הנאשם הגיע לפרוק את נשקו של רב"ט א' ש', ולאחר שבדק כי לא קיים כדור בבית הבליעה של הנשק, נגע באיבר מינו של רב"ט א' ש', למשך מספר שניות בכל פעם. ניתן להבין, כי הנאשם מכחיש את התרחשות האירועים האלו.

45. רב"ט א' ש' היה טירון בכיתה 2א'. בהודעתו במצ"ח מיום 5/7/2017 (ת/1) סיפר כי "הוטרד" על יד הנאשם, אך פחות מהאופן שבו הוטרד רב"ט א' ב'. הוא הצהיר כי הוא אינו מעוניין להתלונן כי הוא מודע להשלכות של תלונתו ומבקש שלא להתעמת עם הנאשם. הוא הסכים לספר על האירועים, אך ביקש שלא יראו בכך כתלונה מצדו. וכך העיד במצ"ח:

"נקלעתי להרבה מצבים שלמשל בשורת פריקה, אם היה צריך לחכות למפקד כשמושכים את ידית הדריכה ומחכים שישים מק פורק, אז הוא פשוט שם את המק פורק והוריד את היד למטה וחפן את אבר המין שלי. אני לא חושב שזה היה מקרי כי זה קרה מספר פעמים וזה לא היה למאית השנייה. זה היה איזה 3, 4 או 5 שניות. זה קרה לי פעמיים בשבוע קליעה שישנים בשטח וטווחים כל הזמן. זה קרה לפני המסע סמל... זה קרה גם בסוף מד"ס שתי' נגע לי באיבר מין וזה קרה בעוד מספר פעמים בבא"ח עצמו שאני פשוט לא זוכר להגיד מתי ואיפה" (ת/1, עמ' 2, ש' 4-13).

46. רב"ט א' ש' הותיר רושם מהימן, הוא תיאר את הסיטואציות שזכר בפירוט והדגים באופן חי. כל זאת על אף שניכר היה שמעמד העדות לא היה נוח גם עבורו.

47. ההגנה טענה כי א' ש' התבלבל בנוגע להצגת אופן הפריקה, אם מימין או משמאל, ועל כך ביססה את טענתה כי המקרה שתיאר הוא תיאורטי בלבד ולא קרה בפועל. ואולם, אנו התרשמנו, שלא קיים קושי אובייקטיבי לבצע את המעשה שמתואר על ידי א' ש', באותה סיטואציה. חשוב להדגיש, כי א' ש' הבהיר ששתי הידיים של הנאשם היו פנויות והנאשם יכול היה "להכניס את המק פורק ועם היד השנייה לחפון" (ע' 7, ש' 2 לעדותו). וכך התנהלה החקירה הנגדית של א' ש' בעניין זה:

"ס: אני אומר שבמצב הזה של הכנסת המק פורק הוא לא נוגע בשום חלק של הגוף הוא לא מגיע
ע: אלא אם הוא רוצה לגעת בגוף וזו לא בעיה בשבילו כי אני לא מוריד את הנשק, ואני נשאר באותה תנוחה עם הנשק למעלה
ס: כלומר הנגיעה זה אחרי שהוא הכניס את המק פורק?
ע: כן". (ע' 7, ש' 20-24; ההדגשה שלנו)

48. להתרשמותנו, המפקד יכול לוודא שהנשק נפרק גם מבלי שהוא מחזיק בנשק.
49. לא נמנע מלציין, כי איננו מקבלים את טענת ההגנה כי אילו המעשה היה מתבצע בשורת הפריקה, היו עדים לאירועים, משום שממכלול העדויות עולה שהחיילים במסדר מסתכלים קדימה ושקועים בענייניהם ובקשייהם, ואין זה בלתי סביר שלא הבחינו במעשיו של הנאשם במסדר.
50. זאת ועוד, התביעה הפנתה, בטעם רב, אל פסיקה המבהירה כי עבירות מין מתבצעות לעיתים במקומות פתוחים וגלויים:

"למרבה הצער, ניסיון החיים מלמדנו שעברייני מין אינם נרתעים מביצוע עבירות בסיטואציות "לא הגיוניות", בקרבת בני משפחה ואף בשעות היום ובמקומות פתוחים (ע"פ 5582/09 בפסקה 89: "כך, ניסיון החיים והפסיקה מלמדים כי מעשי אינוס ומעשים מגונים בוצעו במקומות חשופים וגלויים כמו סלון הבית או חדר שכל אחד יכול להיכנס אליו בכל עת, ואף שעה שאדם אחר נוכח בחדר במיטה סמוכה וכיו"ב; ע"פ 6643/05 בפסקה 19 ופסקה 21, ע"פ 8080/11 בפסקה 30)" (ע"פ 4453/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסי' 27, 20/7/2017).

מועד הגשת התלונה של רב"ט א' ש'

51. ההגנה הצביעה על סתירה בדבריו של א' ש' בנוגע למועד הגשת התלונה. לשיטתה, בעוד שא' ש' העיד שהוא וא' ב' פנו אל המ"מ באותו היום, מעדותם של האחרים עולה כי מי שפנה אל המ"מ הם א' ב' וע' י', ואילו א' ש' פנה אל השלישה רק כשבועיים או שלושה אחרי כן.
52. נוכח האמור, בחנו את עדותו של א' ש' בפנינו ומצאנו כי הוא מסר ש"ביוזמתו של א' ב' ניגשנו למ"מ שהוא טיפל במסירות ובמהירות" (ע' 5, ש' 26 לעדותו). בהמשך, א' ש' העיד כי הוא שוחח בטלפון מהשטח עם השלישה כמה ימים לאחר שהתלונן למ"מ (ראו שם בהמשך עדותו וכן באמרתו - ת/1, בע' 2, ש' 10-11).
53. מאמרתו של המ"מ, סגן וולפלד, עולה כי תלונתו של רב"ט א' ש' באה לאחר תלונתם של א' ב' והוא לא שוחח עמו אלא הפנה אותו לשוחח עם השלישה, אך לא ברור מה הפרש הזמנים בין התלונות (ע' 2, ש' 7-8; ע' 3, ש' 29). בעדותו בפנינו, העיד וולפלד כי תלונתו של א' ש' הגיעה כשבוע או שבועיים מאוחר יותר, אולם ניכר היה כי הוא כלל איננו זוכר את נסיבות התלונה והוא אף העיד כך: "א' ש' כמעט ואני לא זוכר בכלל שהוא פנה" (ע' 24, ש' 9 לעדותו).
54. ממונת היוה"ל"ם, רס"ן סבלסקי, וא' ש' העידו כי האחרון כלל לא פגש בה, אלא התקיימה שיחה טלפונית בלבד שטחית.

55. נוכח כלל האמור, התברר כי אף אם אי ש' פנה אל המ"מ לאחר א' ב' (ולא ברור כמה זמן מאוחר יותר) אין בכך משום סתירה של ממש.

מועד הפסקת המעשים

56. טענה אחרת שהועלתה על ידי ההגנה, היא שא' ש' העיד כי ההטרדה נפסקה באותו היום שבו הגיש את התלונה, כלומר בתאריך 22 או 23 בחודש אפריל. לפי הטענה, הנאשם לא ידע על הגשת התלונה עד שהושעה מתפקידו, בתאריך 15/5/2017 ומכאן שאין זה סביר שהפסיק את מעשיו. ההגנה טענה, כי ניתן ללמוד מכך שהתלונה היא שקרית ושלא היו דברים מעולם. ואולם, כאשר ההגנה עימתה את א' ש' עם טענה זו, הוא הסביר כי הנאשם לא הפסיק לנסות ליצור קרבה פיזית, אך א' ש' לא אפשר זאת:

"ע: לאחר התלונה של א' ב' הוא המשיך בשלו לעשות את הדברים האלה רק בשבועיים האחרונים לא קרה כלום.
ס: לפני רגע אמרת שמרגע התלונה למ"מ נפסקו המעשים, התלונה היתה בערך ב 21-23/04 כלומר אחרי זה הנאשם לא היה שם, שבוע אחרי התלונה נמשכו המעשים?
ע: אחרי התלונה שלי למ"מ כבר לא קרה כלום והוא אומנם כן ניסה להגיע לסיטואציות שיש קרבה פיזית אבל לא נתתי לזה לקרות" (ע' 8, ש' 22-23; ההדגשה שלנו).

57. יתרה מכך, כפי שצוטט לעיל בעדותו של א' ב' בנוגע לאירוע הצלייה - גם אירוע זה התרחש לאחר התלונה למ"מ.

אירוע הווסט

58. האירוע האחרון הוא אירוע הווסט. הוא אינו מפורט בכתב האישום והנאשם אינו מואשם בו. הניתוח העובדתי של האירוע מתבקש בעיקר לשם בחינת מהימנות העדויות וצפייה בתמונה האירועים המלאה. רב"ט א' ב' מסר בעדותו את הדברים הבאים לגביו:

"זה היה מקרה של בערך חצי דקה לא יותר מזה. היינו בשורה בלילה של פריקת הנשק, הייתי עם הווסט וקליפס פתוח באזור הזה, מדגים לבית הדין. בדיוק הייתי עם הנשק למעלה, ת' תפס לי בווסט ובאזור של איבר המין עם כל היד כמה שאפשר לתפוס הוא תפס וניער כמה שאפשר וצעק עליי לא להשאיר את הווסט פתוח יותר. לאחר מכן חבר שלי שם לב לזה... גבאי. לאחר מכן הוא אמר לי תשמע, ראיתי את זה, לך תתלונן, תגיד משהו. הוא אמר שהוא היה בטוח שעד עכשיו אני סתם מדמיין, שזה לא במכוון. הייתי בטוח שאולי הוא צודק. לאחר מכן הבנתי שזה במכוון" (בעדותו, ע' 9, ש' 21-28).

59. הנאשם טען באמרתו השלישית (מיום 6/7/2017) שאם א' ב' חש בנגיעה באיבר המין שלו, היא לא נעשתה באופן מיני אלא באופן מקרי. ואולם, **עדותו של רב"ט גבאי משמשת חיזוק ממשי לעדותו של רב"ט א' ב'.** בשל חשיבות הדברים נביא כאן את השאלות והתשובות מתוך עדותו בפנינו:

ת: יש אירוע שאתה נכחת בו פיזית?
 ע: כן, היינו בשדאות, יצאנו מהאוהלים ושמנו את כל הציוד שלנו, קסדה, ברכיות, וסט, והכל. הוא עבר אחד אחד על כל החיילים, הגיע לא' ב', הוסט שלו היה קצת נמוך כי בוסט יש דבר שאתה יכול לשחק איתו, להרחיב להגדיל, אז הוא בא אומר לו למה הוסט שלך כזה נמוך, הוסט שלו היה קצת מתחת לפופיק, על הדרך הוא נגע לו באיבר והמשיך לוסט.
 ת: איפה אתה עמדת ביחס אליו?
 ע: מאחוריהם כזה. כאילו, א' ב' היה עם הפנים אליי ותי עם הגב אלי. אני ראיתי, הוא היה כזה מהצד.
 ת: כשאת[ה ראית] את זה, היית תגובה מצד א' ב'?
 ע: כן, הוא ישר הסתכל עליי, אני אגיד לכם למה גם, כי כל הזמן שהוא סיפר לנו את הדברים האלה אנחנו לא האמנו לו.
 ת: למה לא?
 ע: קצת מוזר שמקרה כזה קורה. אז הוא הסתכל אלי ישר, היה לו פרצוף של 'עכשיו אתה מאמין לי?' משהו כזה.
 ת: כשאי' ב' היה מספר לכם על האירועים, איך הוא היה מתנהל? איך הוא היה מגיב?
 ע: הוא היה עצבני וכועס (בעדותו, ע' 17, ש' 32-11; ההדגשה שלנו).

60. אומנם, ייתכן שיש טעם מסוים בטענת ההגנה כי עדויות השניים לא היו חד משמעיות בנוגע לשעת האירוע, וכי קיימת ביניהן סתירה בנוגע לשאלה אם המסדר התקיים בבוקר או בלילה. ואולם, ככל סתירה כזו קיימת, אין לתת לה משקל רב. הטעם לכך הוא שהשתכנענו מעבר לכל ספק סביר כי האירוע אכן התרחש. מסדרי בוקר וערב רבים עברו על השניים במהלך הטירונות, וייתכן שאחד מהם טעה בנוגע לשעת המסדר, אך האירוע הפסול נחקק היטב בזיכרונם ותיאורם אותו הוא מפורט וחד משמעי. לא מצאנו מקום לפקפק או להטיל ספק בהתרחשותו של האירוע.

61. **נבהיר, כי לא התבקשנו להרשיע את הנאשם בעבירה כלשהי בגין מעשיו באירוע, ולא נעשה כן.** עם זאת, לא נמנע מלהסיק מסקנות לחובת הנאשם באשר לשיטת הביצועי שבה נקט.

שיטת הביצוע

62. **"שיטת הביצוע"** של סדרת המעשים המפורטת בתלונתו של א' ש', דומה מאוד לשיטה שבה נקט הנאשם בעניינו של רב"ט א' ב' באירוע הווסט: הנאשם ניגש אל המתלונן, שעמד בשורת פריקת כלי הנשק - מתלונן שהנאשם ידע כי הוא פחות אסרטיבי מן האחרים, וחפן את אבר מינו בעת בדיקת כלי הנשק.

63. הצירוף של התכונות הדומות של האירועים - המעשים והנסיבות - שהם אופייניים לשני האירועים, מלמד על שיטה אחידה של פעולה בה נקט הנאשם לביצוע העבירות ומהווה חיזוק של ממש לכל אחת מהתלונות (ראו דברי הנשיא אגרנט בע"פ 265/64 יוסף שיוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(3) 421, 460 (1965), המאוזכר בהסכמה בע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (2011), פסקה 335). כפי שהובהר בפרשת שיוביץ, ראיות על שיטת ביצוע, הן למעשה ראיות נסיבתיות לכך שבוצעה העבירה. בהתאם לכלל האמור, רשאי בית הדין לקבוע מסקנה כי בוצעה עבירה - וזאת על יסוד עדות השיטה.

64. בענייננו, מסקנות אלו אינן נדרשות כדי לקבוע שאכן התבצעה העבירה, אלא רק כדי להוות חיזוק לעדותם של המתלוננים. באופן דומה בע"פ 595/95 פלוני נ' מדינת ישראל (14/7/1996) נקבע כדלקמן:

"ככל ראייה כשרה, עשויים "מעשה דומה" ומעשה המשקף "שיטת ביצוע", במשמעות האמורה, לשמש "תוספת" לראייה עיקרית ולספק סיוע במקום שנדרש כזה; ובלבד, שכאשר מדובר ב"סיוע" - יש בכוחו של ה"מעשה הדומה" - או של "שיטת הביצוע" לפי הענין - כדי לענות על מאפייניה הבסיסיים של ראיית הסיוע, לאמור: שהוא בא ממקור נפרד ועצמאי, שהוא נוטה, לפחות, לסבך את הנאשם בביצוע העבירה ושהוא מתיחס לנקודה ממשית השנויה במחלוקת. מטבע הדברים, הדגש הוא על שני המאפיינים האחרונים" (שם, בפסקה 5(ג)).

65. כך היה גם בפרשת קצב שאוזכרה למעלה, שבו מצאו בית המשפט העליון ובית המשפט המחוזי קווי דמיון בולטים בדפוס הפעולה של העותר כלפי המתלוננות. מן העדויות הצטייר העותר כ"צייד" מחושב המסמן את זירת הצייד במשרד הממשלתי אשר בו הוא מכהן באותה עת כבעל הסמכות ובו הוא מסמן את ה"טרף" - עובדת הכפופה לו באותו משרד - סביבה הוא טווה את הקורים בטכניקה שיטתית.

קריסת תיאורית הקשר

66. בחקירתו של הנאשם, כאשר הוצגו בפניו הגרסאות המפלילות של עדי התביעה והוא התבקש להתייחס אליהן, ניסה להסביר זאת במילים הבאות:

"ברגע שאני עפתי, הם יכלו לדבר ביניהם כמה שהם רוצים. הוא [כוונת הנאשם לרבי"ט א' ב' - הערה שלנו] יכל לשכנע אותם שעשיתי כל דבר, אולי הכי הזוי שיש, למרות שלא עשיתי. הם נתנו עדות אחרי חודש שאני לא נמצא במקום עצמו. בזמן הזה [טור א' ב'] הצליח לשכנע אותם, לדבר איתם, כבר לא הייתי בסביבה. לי לא אמרו שום דבר. אף אחד לא התלונן עליי אף פעם. קיבלתי את זה בבום מהמג"ד, ואז ישר חקירה שלכם" (אמרת הנאשם מיום 06/07/17, ע' 6, ש' 21-25)

בהמשך אותה חקירה, מסר הנאשם:

"מנסים להפיל אותי פה. סגרו אותו סיפור כמה אנשים. באים, נותנים עדות שקר במצ"ח, ומצליחים לאט לאט להפיל מפקד" (ע' 8, ש' 24-25).

לאחר מכן הסביר הנאשם:

"כל חייל פה יש לו משהו נגדי. [א' ש'] ההתנהגות שלי איתו, [ע' י'] על זה שלא עזרתי לו עם הבעיות שלו ו-[א' ב'] על זה שהוא גר באילת ואני אומר לו לבוא בשעה סבירה לבא"ח או ללהבים" (ע' 11, ש' 21-23).

67. הנאשם טען שרבי"ט א' ב' הדיח את חבריו רבי"ט א' ש' רבי"ט ע' י', וכן את רבי"ט גבאי להתלונן נגדו ולהעיד במצ"ח ובבית הדין עדות שקר. לפי הטענה, רבי"ט א' ב' הונע **ממניע נקמני** ושלושת חבריו הסכימו לסייע לו. כל הארבעה מסרו עדויות שקר במצ"ח ובבית הדין במטרה להפליל את הנאשם. על טענה זו, חזר בעדותו בפנינו.

68. תיאורית הקשר (הקונספירציה או המזימה) אותה העלה הנאשם נשענה מלכתחילה על **יסודות רעועים**, כיוון שביקשה שנקבע שעדי התביעה קשרו קשר מתוחכם וערמומי כדי להדיח את הנאשם מתפקידו. א' ב', א' ש' וע' י', כולם בני 18 שנים, טירונים שזה עתה התגייסו לצה"ל ועושים את צעדיהם הראשונים בשירות. כולם חדורי מוטיבציה לשירות קרבי, שעבורם דמות המפקד היא דמות נערצת, מודל לחיקוי. **נבחן, אפוא, לעומקה את טענת ההגנה.**

69. **ראשית**, הבסיס לתיאוריית הקשר הוא **המניע הנקמני** מצדו של רבי"ט א' ב'. לפי הטענה, מקור האיבה שחש רבי"ט א' ב' לנאשם הוא בהחלטה פיקודית שקיבל הנאשם, ומעשה שהיה כך היה. לאחר חופשה בבית, נדרש א' ב' להתייצב בשעת בוקר מוקדמת בשטח הכינוס בלהבים. א' ב' שגילה בערב שלפני המפגש, כי לא יספיק להגיע במועד, ביקש מהנאשם לאשר לו להגיע באיחור, אך הנאשם סרב לבקשתו. נטען, כי האירוע גלש לטונים צורמים. בסופו של דבר, אביו של א' ב' הסיעו למקום.

70. על אף הטענות של ההגנה, רבי"ט א' ב' העיד כי מעולם לא הגיע לעימות אישי עם הנאשם ולא נטר טינה לנאשם. הוא הבין שהנאשם היה מפקדו ועליו לשמור על ריחוק מן החיילים ("דיסטנס") (בעדותו, ע' 12, ש' 1-3). א' ב' הוסיף שהנאשם היה מפקד טוב וידע לטפל בחיילים ולהעביר מסרים, אך השימוש שלו בכוחו כמפקד לתקיפה המינית הפריע לו (עמ' 11, ש' 33-35).

71. ודוקו, כאשר הסנגור הפנה את א' ב' לאירוע ניכר היה כי האחרון **באמת** לא זכר על מה מדובר (בעדותו, עמ' 12, ש' 8 ואילך). הסנגור הזכיר לא' ב' את הפרטים, והוא אישר שהוריו כעסו על הנאשם, אך הוסיף כי אביו התעקש שהוא יעמוד בזמנים שנקבעו לו בצבא והסביר כי גם אביו שירת כלוחם בצה"ל. האב ביקש מא' ב'

להימנע מעימותים עם מפקדיו, כדי שא' ב' יוכל להמשיך לקורס פיקודי, ולכן האב החליט להסיע את א' ב' בעצמו אל נקודת הכינוס.

72. חשוב לציין, כי א' ש', כשנשאל על האירוע הכינוס בלהבים כלל לא הכיר אותו, וענה באופן ספונטאני כי כלל לא ידע שאביו של א' ב' הביא אותו לנקודת הכינוס (ע' 13, ש' 2 לעדותו). וזאת, על אף שא' ב' תואר על ידי א' ש', כאדם ש"לא שומר דברים בבטן" ושנוהג לשתף אחרים באירועים שהפריעו לו (ע' 10, ש' 35-36 לעדותו).

73. נוסף על כך, שכאשר סמ"ר (במיל') דרוקר נשאל בנוגע לחיילים שהתלוננו על נוקשותו של הנאשם, הוא ידע לפרט את שמותיהם של 4 חיילים, אך השיב לשאלות ההגנה כי רב"ט א' ב' לא היה מבין אלו שהתלוננו על הנאשם (ע' 3, ש' 1-4 לעדותו). גם דרוקר לא הכיר את אירוע הכינוס וניסיונה של ההגנה לרענן את זכרונו כשל (ע' 3, ש' 7-15). דרוקר הוסיף, כי לא הייתה איבה מצדו של רב"ט א' ב' כלפי הנאשם, אלא להיפך, הנאשם הוא שלא אהב את א' ב' מלכתחילה (ע' 3, ש' 7-13).

74. בהמשך, נשאלה גם רס"ן סבלסקי, השלישה וממונת היוה"ל"ם, האם בירוריה עבור המג"ד בנוגע לאפשרות של התנכלות של המתלוננים כלפי המפקד העלו משהו; היא השיבה כי לא התגלה דבר וכי כלל לא הכירה את הטענה, שא' ב' נטר טינה כלפי הנאשם, בשל אירוע הכינוס.

75. ההגנה התמקדה בכך, שאביו של רב"ט א' ב' הוא **חוקר פרטי** והוא שטווה את המזימה להדיח את הנאשם מתפקידו. ברם, אנו איננו סבורים כי א' ב' ניסה להסתיר עובדה זו, כטענת ההגנה, ולא הוכח בפנינו כי זהו אכן העיסוק המרכזי של אביו של א' ב'. גם לא הובא בדל ראיה לכך שאביו של א' ב' היה מעורב באירועים. לאחר שהתרשמנו ממכלול הראיות בתיק, לא מצאנו כי למקצועו של אביו של רב"ט א' ב' חשיבות כלשהי להכרעת הדין ולכן איננו רואים טעם לעסוק בטענה זו, מעבר לאמור.

76. לא מצאנו בחומר הראיות אינדיקציות אובייקטיביות לכך שא' ב' חש מרמור או פגיעה קשה בגין אותו אירוע, או שהונע על ידי יצר נקמני כלשהו, כפי שנטען. והרי, בטרם נקיטה בצעד קיצוני כתלונה על מעשים מגונים, ניתן היה לצפות, שאילו חש עצמו א' ב' פגוע בעקבות החלטתו של הנאשם לחייב אותו להגיע במועד למיקום שנקבע, הוא יכול היה לפנות אל מפקד המחלקה או אל מפקד הפלוגה. ואכן, ברמה האובייקטיבית, קשה לקבל את הטענה כי מדובר **באירוע מקנטר** באופן שמצדיק התקוממות והדחת המפקד.

77. הנה כי כן, לטענת המניע הנקמני אין ביסוס של ממש וההגנה התקשתה לשכנע אותנו כי אותו אירוע שבו נדרש אביו של א' ב' להסיע את האחרון אל שטח הכינוס הוא שהוביל את א' ב' לחוש איבה כלפי הנאשם.

78. **שנית**, אף אם ניתן, ברמה התיאורטית בלבד, לבחון את הטענה שא' ב' הונע מיצר נקמני, לא הוצג כל מניע לתלונה של א' ש' ולכך שגם ע' י', הצטרף אליהם והליך בעדותו בפנינו כי הנאשם פגע בו מינית.

79. ההגנה ניסתה להוכיח כי א' ש' נטר טינה לנאשם, ולכן הפליל אותו, אולם א' ש' נותר איתן בעדותו כי לא הגיע לעימותים עם הנאשם וקיבל בהבנה את הצעקות של הנאשם שהופנו אליו: "הייתי טירון, צעקו עליי..."; "התפקיד שלו היה לצעוק עלינו בתור מ"כ טירונים קיבלתי את זה, כך גם הסמל, שאר המ"כים, המ"מ כולם צועקים, זה לא שהנאשם היה הקשוח מכולם" (ע' 8, ש' 36 עד ע' 9, ש' 2).

80. ע' י' השיב לכל השאלות במהירות ולעניין, בחיתוך דיבור קצר ובשקט. יחד עם זאת, נראה כמי שחש לא נוח והתבייש לדבר על האירועים. בסוף עדותו, סיפר כי גם הוא נפגע מתקיפותיו המיניות של הנאשם, אך לא פרט על כך. עדותו הייתה אמינה ביותר. הוא הסביר, באופן משכנע, שלא היה להם כל אינטרס להדיח את הנאשם מתפקידו, משום שהעריכו אותו כמפקד **טוב מאוד**.

81. וכך פרט ע' י' את הדברים בעדותו בפנינו:

"פעם ראשונה שקרה אירוע לי הכחשתי, אמרתי לא יכול להיות אני מדמייך. פעם שניה אמרתי וואלה יכול להיות, באותו רגע אמרתי לעצמי אני מרגיש אבל כשזה נגמר חשבתי שוב שאולי דמיינתי. בפעם השלישית שזה קרה לי במהלך האירוע אמרתי לעצמי אוקי, אתה לא מדמייך, תזכור את זה" (ע' 3, ש' 28-31 לעדותו).

82. בעת עדותו של ע' י', הנאשם כבר לא פיקד עליו ולא היה חשש אמיתי שהנאשם ישוב לפקד עליו. לא היה לו שום צורך לפעול כדי להרע לנאשם או לעמוד מאחורי הגרסה שמסר במצ"ח. ההגנה לא הצביעה על אפשרות למניע נקמני כלשהו מצידו של ע' י'. הוא העיד בבית הדין תחת אזהרה ברורה כי עליו לומר אמת ויהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן. עדותו, שהותירה, כאמור, רושם מהימן ביותר, הסירה כל צל צילו של ספק או חשש שהנאשם הופלל לשווא.

83. **שלישית**, קשה מאוד לקבל את הטענה כי שלושת עדי התביעה, אותם טירונים, נחנו בתחכום, **נבזות ויכולת תמרון** הנדרשים כדי להגיש את התלונה, באופן כל כך מפורט, תוך התייחסות **לשישה** אירועים נפרדים (כולל אירוע הווסט; ובהנחה שנתייחס לאירועים הנוספים שפירט א' ש' כאל אירוע אחד). כל אחד מאותם אירועים מפורט באופן נרחב; ותיאור ההתרחשויות בעדויותיהם של העדים תואם - עד לרמה של התייחסות למועד המידי של העלאת התלונה בפני החברים. הוא אף תואם לעדויות של העדים מן **המעגל החיצוני**, כגון גבאי ועובדיה (ועל כך עוד נרחיב בהמשך). כדי להגיע לרמה כזו של תחכום, היה עליהם לעבד את פרטי התוכנית

במשך זמן ממושך וכל זאת בעת שהם במהלך הטימונות הקרבית, המורכבת מסדר יום קפדני, בלתי מתפשר, שקשה עד בלתי אפשרי למצוא בו זמן פנוי. ודוקו, התלוונות הושמעו בפני החברים מיד לאחר ההתרחשות המתוארת, מבלי שניתנה למתלווננים שהות לעבד את גרסתם, ולרקום את סיפור העלילה כך שיפליל את הנאשם.

84. כאן המקום להזכיר, כי אף אם לא היו עדי ראיה לכל אחת מן ההתרחשויות, היו עדים ב"זמן-אמת", כלומר מיד לאחר כל אחד מן האירועים, לתלוונה של כל אחד מהמתלווננים על האירוע.

85. לא התעלמנו מן הטענה לתיאום עדויות בעקבות שיחתם המשותפת של א' ב' וע' י' עם רס"ן סבלסקי, קצינת היוה"ל"ם. עם זאת, ההתייחסות לאירועים שמסרו השניים אצלה הייתה תמציתית ובלתי מפורטת ולא הייתה בה הרחבה מעבר לתיאור האירועים הספונטאני שהעלו האחד בפני השני לאחר התרחשות האירועים. על כן, לא מצאנו בכך פגם של ממש.

86. רביעית, רב"ט גבאי, טירון נוסף שלא נטען כי היה שותף לקונספירציה ואשר העיד בפנינו במסגרת פרשת התביעה, מסר עדות ראיה של ממש לפיה ראה את המגע שיצר הנאשם עם אזור חלציו של א' ב', באירוע הווסט. אירוע זה אינו נכלל בכתב האישום, משום שלפי ראיית התביעה בעת הגשת כתב האישום, ניתן היה לתת לנאשם ליהנות מן הספק, שמא אותו מגע של ידו עם אזור חלציו של א' ב' היה מגע מקרי. יחד עם זאת, גבאי העיד בפנינו כי ראה את המגע האמור וחש מייד כי אין מדובר במגע מקרי, אלא באירוע חריג. עדותו של גבאי מחזקת את הראיות המפלילות את הנאשם ופוגעת במהימנותו של הנאשם.

87. יתר על כן, הנאשם עצמו העלה בחקירתו את שמו של גבאי כעד ראיה אובייקטיבי לאירועים, אך שגבאי מסר עדות שמפלילה את הנאשם, טען הנאשם כי רב"ט א' ב' הצליח להדיח גם אותו למסור עדות שקר. בפנינו העיד גבאי כי תאוריית הקונספירציה שהעלה הנאשם היא "לא בכיוון" והסביר: "כשחבר שלך בא אליך בוכה ואומר לך דברים כאלה, אני יודע מה ראיתי" (פרוטוקול עדותו, ע' 22, ש' 29-30). וכידוע, עדות לעניין מצב נפשי של נפגע עבירת מין בסמוך לביצוע המעשים בו יכול להוות חיזוק ראייתי לעדותו (ראו ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 684, פסקה 13 (1999)). זוהי ראיה עצמאית אובייקטיבית שבכוחה לשמש סיוע לתלוונה (ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20/12/2009), פסקה 14). על כן, עדותו של גבאי, סתמה את הגולל, כבר במהלך החקירה, על תיאורית הקשר שהעלה הנאשם.

88. **חמישית**, וגם בכך לא ניתן להמעט, באה עדותו של **רב"ט עובדיה, עד מטעם ההגנה שאין מחלוקת בנוגע לאובייקטיביות שלו**, אשר העיד כי יחסיו עם הנאשם היו מצוינים ושהנאשם סייע לו בכל. על אף האמור, עובדיה הבהיר, כי א' ב' סיפר לו על אירוע מסדר הבוקר מעט לאחר התרחשותו והיה "קצת עצבני והרבה בשוק" (בעדותו, ע' 7, ש' 21). עובדיה הוסיף שגם ע' י' סיפר לו על התקיפות המיניות מיד לאחר שהתרחשו.

89. התייחסותנו אל עדותו של עובדיה איננה עוסקת באמיתות הגרסאות ששמע מפי א' ב' וע' י', אשר ברור כי הן עדויות שמיעה. **עדותו של עובדיה היא על עצם אמירת הדברים על ידי א' ב' וע' י', והיא מבססת מעבר לכל ספק סביר, את האותנטיות של תלונתם** - כל תלונה הועלתה באופן מידי על ידי הנפגע. כלומר, התלונות לא באו לעולם לאחר קשירת קשר ורקימת תכנית זדונית להפללת הנאשם.

90. דברים נוספים שמסר עובדיה חיזקו עוד את מהימנותו של א' ב' בפנינו; עובדיה סיפר שא' ב' הגיע כי רצה לשרת שירות משמעותי כחייל קרבי והסביר כי א' ב' לא היה גאה לאחר שהנאשם הודח מתפקידו: "הוא לא חשב שזה יגיע לזה" (ע' 6 לעדותו, ש' 27); "הוא לא יצא מזה בגאווה, כאילו העפתי את המפקד" (ש' 30-29). לכך, חשיבות בעינינו, משום ש**את התגובה הספונטנית של נפגעי העבירה בפני חבריהם, לאחר שדווח להם על הדחת המפקד, קשה לזייף**. אם אכן, כטענת ההגנה, רקמו קשר כדי להדיח את המפקד, ניתן היה לצפות שיחגגו את הצלחתם, אך לא כך היה.

91. הערה נוספת בנוגע לעובדיה, היא שעדותו הותירה רושם מהימן, הוא דיבר באופן חופשי, נטול עכבות והשיב לעניין ובאריכות. הזיכרון שלו היה שמור וטוב. ניכר היה, שהוא אדם אסרטיבי, שיודע לעמוד על שלו.

92. **שישית, ובכך נסיים, עדותו של הנאשם לא הותירה רושם מהימן**. הנאשם ניסה להכפיש ככל הניתן את שמו של רב"ט א' ב' ואף את רב"ט א' ש', אך לא הצליח בניסיונו להצביע על מניע של ממש שעמד בבסיס הקשר, שלפי טענתו, רקמו השניים. בכל פעם, שניסה הנאשם להביא עדים שייחמכו בטענותיו, התברר כי עדים אלו מחזקים את עדויות עדי התביעה. תחילה היה זה רב"ט גבאי, שאת שמו הציע הנאשם בחקירה ולאחר שמסר הודעה במצ"ח הפך לאחד מעדי התביעה. לאחר מכן, היה זה רב"ט עובדיה, שעדותו חיזקה את מהימנות עדותו של רב"ט א' ב' והפריכה את תיאוריית הקשר.

93. הנאשם הכחיש באופן גורף את האירועים, אך לא שכנע בטענתו כי לא ניסה לבודד את א' ב' מהאחרים. טענת הנאשם כי המתלוננים א' ב' וא' ש' הם שביקשו כי יבדוק את ברכיהם נשמעת **תמוהה**, בהתחשב בעובדה כי הנאשם נעדר כל הכשרה

רפואית. נראה, כי ניסיונותיו למצוא פגמים במתלוננים ומניעים עלומים להגשת התלונה עלו בתוהו.

94. סא"ל כצנלסון הוזמן לעדות מטעם ההגנה, אך עדותו לא סייעה באופן ממשי לטענות ההגנה. הוא סיפר כי לא הכיר את הנאשם לפני האירוע וכי קרא לו לשיחה לאחר ששמע על התלונות. סא"ל כצנלסון העיד, שלאחר המקרה התרשם שהנאשם הוא מפקד ערכי, מקצועי, מחויב לפקודים שלו ולעשייה, אך סייג את דבריו בכך שהנאשם היה בתפקיד פרק זמן של חודש וחצי בלבד. סא"ל כצנלסון אישר כי הנאשם היה מאוד מופתע מן התלונות, אך לא מצאנו שיש בכך תמיכה אמיתית בטענה של הנאשם כי התלונה הייתה מופרכת. סא"ל כצנלסון לא היה עד לאירועים ועדותו עסקה בנושא שולי, שלא ממעיט מעוצמת הראיות שהובאה נגד הנאשם.

95. כאן המקום לציין, כי העידו בפנינו בפרשת ההגנה גם סרן אבראהים - המ"פ וסמ"ר ארליכמן - מפקד הכיתה המקבילה. למעלה מן הצורך נציין, כי סרן אבראהים העיד שהנאשם היה חייל מצוין ששאף לעשות את כל המשימות שלו בצורה הטובה ביותר. מעבר לכך, עדותם עסקה בנושאים צדדיים ולא תרמה להכרעה בתיק.

96. **לסיכום נקודה זו**, תיאורית הקשר, לפיה רקמו א' ב' וא' ש' בצוותא עם ע' י' קשר להדיח את הנאשם, איננה יכולה לעמוד. מצאנו כי גרסתם של השלושה מבוססת, מהימנה ומחוזקת גם על ידי אחרים, שאין חולק כי הם "מחוץ לקשר", כגון גבאי ועובדיה. אין אפשרות ממשית לרקום ולבצע את המזימה המתוארת על ידי הנאשם, ובוודאי שלא בנסיבות שבפנינו, של טירונות תובענית. תיאורית הקשר איננה יכולה לעמוד גם במבחני השכל הישר וההיגיון הבריא.

משך המעשים

97. ההגנה טענה כי עדותו של א' ב' היא המצאה, והצביעה, כראיה לכך, על טענותיו של א' ב' כי כל אחד מאירועי התקיפה המינית התרחשו במשך **פרק זמן ממושך באופן בלתי ריאלי**.

98. אכן, א' ב' העיד כי ה"חיכוכים" נמשכו בין חצי דקה לדקה, אך התרשמנו כי בכל הנוגע להערכת הזמנים, עדותו בנוגע לאירוע הזה ולאירועים האחרים לא הייתה מדויקת, וכי תחושת הזמן שלו איננה מיטבית.

99. באשר לתאריכים, א' ב' הודה בעדותו כי התקשה להצביע על לוח הזמנים המדויק ואף הוסיף שמסר זאת לחוקרת. לדבריו, הוא זוכר את הסיטואציות, אך

התקשה למקם אותן בלוח הזמנים, נוכח הצפיפות והאינטנסיביות של המשימות (בעדותו, עמ' 20, ש' 31-32).

100. רס"ן סבלסקי הסבירה בעדותה כי הטירונים מצויים בטירונות המחולקת לשבועות הכשרה והם אינם מחזיקים את המכשירים הסלולאריים איתם כל הזמן.

101. אפילו הנאשם עצמו מסר באמרתו הראשונה, כי הוא אינו זוכר את התאריכים (ע' 3, ש' 6).

102. לסיכום נקודה זו, בהתחשב בסדר היום העמוס שנכפה על הטירונים ובמעמסה הפיזית והרגשית שמוטלת עליהם בטירונות, איננו סבורים כי הקושי בנקיבה בתאריכים מדויקים הוא בעל משמעות לחובתם.

מועד הגשת התלונה

103. בכל הנוגע לטענה לשיהוי בהגשת התלונה, מסר א' ב' כי פחד מפרסום שמו כמתלונן וביקש להימנע מכך. לאחר שהוסבר לו כי ההליך ישמע בדלתיים סגורות, החליט להתלונן במצ"ח (בעדותו, ע' 11, ש' 25-27). אך אין להתעלם מכך שא' ב' סיפר על האירוע, מיד לאחר התרחשותו לע' יי (ע' 1, ש' 28-30 לפרוטוקול עדותו של ע' יי) ובהמשך גם לא' ש' (ע' 4 ש' 34-36 לפרוטוקול עדותו של א' ש').

104. אם נבחן כעת את ההיגיון שעמד מאחורי כבישת התלונה, וננסה להעמיד עצמנו בנעליהם של נפגעי העבירה, חיילים חדורי מוטיבציה בטירונות קרבית, הרי שהטענה כי הם לא רצו להאמין בכך שמדובר במעשים מיניים היא טענה כנה שקל להזדהות עמה ולהבין אותה. אתגרים רבים עומדים בפני הטירונים בטירונות הקרבית, הן פיזיים והן מנטליים. הדבר האחרון שהם יכלו להאמין ולקבל הוא שמפקדם מוסיף לאתגרים אלו גם התנהגות פוגענית מינית. זאת ועוד, המתלוננים וע' יי הסבירו באופן משכנע, כי הצבר הדברים והחזרתיות של התנהגותו של הנאשם היא שהטרידה אותם.

105. א' ש' ראה לנכון להסביר את ההתלבטות שליוותה אותו בהחלטתו להגיש את התלונה נגד הנאשם ולהעיד. כיוון שדבריו נשמעו אמינים ומשכנעים נביאם כאן:

"..אני מבין את הסתירה בדבריי, בזה שחזרתי בעצמי, ההליך קרה קצת לפני השינוי בדעתי בנוגע להגיש תלונה או לא נובע מכל מיני גורמים, מהגורמים שסיפרתי להורים והם דחקו בי, מדילמה מוסרית, מאלטרואיזם מול אגואיזם וגם ליאור (התובעת) שהרגיעה אותי בנוגע לזה ושמה את הדברים במקום וסידרה לי את כל התמונה, איך זה הולך להיראות באופן ברור והבנתי שבצעם אני אתייצב בדוכן הזה."

טענות נגד החקירה

106. ההגנה טענה כי חקירת הנאשם הייתה **מגמתית** וכיוונה להרשיע את הנאשם באשמה המיוחסת לו. נטען, כי החוקרת, סמל (במיל') שטרית לא בדקה את נכונות טענות החשוד לקשר שנרקם נגדו: נפגעי העבירה לא עומתו עם גרסת הנאשם; לא נחקרו חיילים נוספים מהמחלקה שיכלו לתמוך בטענת הנאשם; ולא נערכו עימותים.

107. **לא מצאנו ממש בטענות ההגנה כי קיימים מחדלי חקירה** אחרים שפגעו בהגנתו פגיעה ממשית. התרשמנו, כי החקירה הייתה יסודית ועניינית. כמו כן, טענות הנאשם לחקירה מגמתית לא בוססו כנדרש. החוקרת העידה כי שאלה את הנאשם לשמותיהם של עדים שיכולים לתמוך בגרסתו. אחד השמות שהועלו היה שמו של רב"ט גבאי. גבאי אכן הוזמן לחקירה, והתברר כי גרסתו מחזקת את טענות נפגעי העבירה; גבאי העיד לפנינו שראה במו עיניו את הנאשם פוגע מינית ברב"ט א' ב', והתייחסנו לכך לעיל. העדים הנוספים, שהוזמנו לעדות על ידי ההגנה, לא חיזקו את גרסת הנאשם. ההפך הוא הנכון, עובדיה סיפר על התלונה המיידית של א' ב' בפניו ובכך הפריך את טענות הנאשם לקשר קונספירטיבי שנרקם נגדו.

סיכום

108. עדויותיהם של נפגעי העבירה, א' ב', א' ש' וע' י', הן מהימנות ומקובלות עלינו. השלושה העידו בפנינו בצורה גלויה, פתוחה וכנה ועדויותיהם היו מדודות וענייניות. הן **משתלבות** אחד בשנייה **ותומכות** זו בזו. האירועים שהם פרטו **מעוגנים במציאות** ומצויים על הרצף של השתלשלות האירועים באותה הטירונות. השתכנענו, הן מתוכנה של כל עדות בפני עצמה, אך בעיקר מהשוואת תוכן העדויות לראיות האחרות שהוצגו בפנינו כי יש לתת להן משקל מלא ולדחות לחלוטין את גרסת הנאשם.

109. התברר כי הנאשם, שהיה אחראי על לוח הזמנים ובעל הסמכות להטיל על פקודיו משימות, הצליח לבודד את המתלוננים נפגעי העבירה, וכך לפגוע בהם מינית. רב"ט א' ב' הסביר בעדותו כי הבין שאין כאן מקריות ושהנאשם תוקף מינית במכוון "חיילים מסוימים" (בעדותו, ע' 9, ש' 14). ואכן, גם אנו התרשמנו כי הנאשם בחר בחיילים הפחות אסרטיביים ובהם ביצע את המעשים המגונים.

110. מעבר לכך, שכל אחת מעדויות נפגעי העבירה **מחזקת את רעותה**, נמצאו לעדויותיהם חיזוקים חיצוניים נוספים ובעלי משקל, ובהם **עדות הראייה של גבאי** - שהבחין בנאשם נוגע באיבר המין של א' ב' באירוע הווסט; עדויות העדים שהעידו על הדיווח המידי של א' ב' לחבריו על האירועים **והמצב הנפשי של א' ב'** לאחר האירוע; **עדותו של עובדיה** - שא' ב' התלונן בפניו מיד לאחר האירוע, ועובדיה הבחין כי הוא

עצבני ופגוע; **עדי ראייה אחרים** שראו שהנאשם **בודד** את א' ב' מהאחרים ובכך נתן בידו את ההזדמנות לבצע את המעשים; והעדויות על **'שיטת הפעולה'** של הנאשם בשורת פריקת הנשק במטווחים.

111. אל מול גרסאותיהם המשכנעות והמחוזקות של המתלוננים נפגעי העבירה, עמדה גרסתו של הנאשם - ובפיו טענה מרכזית אחת - שחבורת החיילים רקמה קשר ועלילת שווא כדי להדיחו מתפקידו מתוך מניע נקמני. כפי שפרטנו לעיל תיאורית הקשר שהציע הנאשם איננה משכנעת, וזאת בלשון המעטה. עם קריסת של תיאוריה זו, קרסה גם מהימנותו של הנאשם.

יישום הדין על העובדות

112. למעשה, לא הייתה מחלוקת משפטית על קיומן של יסודות העבירה והדין נסב, רובו ככולו, על השאלה העובדתית האם המעשים התרחשו. במצב הדברים הזה, איננו נדרשים להרחיב בנוגע ליסודות העבירה. עם זאת, לא נמנע מלציין כי הוכח בפנינו **באופן חד משמעי** שמעשיו של הנאשם מתאפיינים בהיבטים ברורים של מיניות גלויה. אף על פי אמות המידה האובייקטיביות של האדם הממוצע המעשים הם בלתי הגונים, בלתי מוסריים ובלתי צנועים (ע"פ 616/83 **פליישמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(1) 449, 457, 458, שאוזכר בהסכמה בע"פ 6255/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16/2/2004)).

113. קשה לחלוק על כך, שהמגע של הנאשם באיברים אינטימיים מוצנעים של המתלוננים נפגעי העבירה, שהנאשם היה מפקדם, ואף ההתחככות של הנאשם במתלוננים, עונה על הגדרת היסוד העובדתי של העבירה. אכן, כטענת התביעה הנאשם ניצל את מעמדו כמפקד על מנת לבודד את נפגעי העבירה. הוא ביצע את המעשים באופן פתאומי ובלתי צפוי, מבלי שניתנה להם הסכמה. נפגעי העבירה קפאו ולא הגיבו באופן כלשהו. חזקת הכוונה מתקיימת כאן במלוא עוזה ומעידה על כך שהנאשם ביצע את המעשים לשם גירויו או סיפוק מיני. וכאן ניתן להפנות לעדותו של א' ב' שהעיד כי איבר מינו של הנאשם היה זקור לאחר אירוע מסדר הציוד.

סוף דבר

114. התמונה שהוצגה מוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם. הוא ביצע מעשים מגונים, כמפורט בכתב האישום, בשניים מפקודיו. בהיותו נושא דרגת סמ"ר, התנהג באופן שאינו הולם את דרגתו ומעמדו בצבא. **הנאשם מורשע, אפוא, בכל המיוחס לו בכתב האישום, למעט בפרט האישום השני (אירוע מסדר הבוקר), ממנו הוא מזוכה בדעת רוב השופטים.**

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ח, 14 ביוני 2018, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופטת

אב"ד

שופט